

แหวนหมั้น

บทที่ 21

“หมูนี้อ่าทำไมคุณลิตกินเหล้าหนักจังเลยล่ะคะ”

สมรักถามเมื่ออยู่กับตามลำพัง ตั้งแต่เธอมาก็เห็นเขาหน้าแดง อยู่ก่อนแล้ว และยิ่งรินเต็มไม่ได้หยุด เธอดื่มเป็นเพื่อนเขา แต่เพิ่งจะ ดื่มได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“ก็ไม่รู้จะทำอะไรดีนี่” เขาตอบเรื่อยเปื่อย

“ถ้ารู้แบบนี้รักจะหากับแกล้มมาด้วย” เธอพูดอย่างเอาใจ เห็น ที่เขามีกก็เพียงใส่กรอกทอดและถั่วคั่วเนยที่ชายหนุ่มแทบจะไม่ได้สนใจมัน “คุณลิตชอบอะไรล่ะคะ”

“อะไรก็ได้ค่ะ ผมไม่ได้ชอบอะไรเป็นพิเศษ”

“ถ้าอย่างนั้นก็เอาแต่ที่รักชอบแล้วกัน รักจะได้ทานคนเดียว”

เธอพูดเจือหัวเราะทำให้นัยน์ตาหยอกเย้า “วันหลังรักจะมานั่งกินเหล้ากับ คุณลิตนะคะ”

ชายหนุ่มยิ้ม ไม่รับและไม่ปฏิเสธ

ร่างที่สวยงามส่วนเขี้ยวบนลุกเดินไปที่เครื่องเสียง เลือกเพลงแล้ว ปรับแต่งเสียงให้เป็นไปอย่างที่เขาชอบ เธอร้องตาม พลังโยกย้าย ร่างกายเดินกลับมาข้างเขา เสียงหวานๆ เจือหัวเราะ

“อย่างนี้ค่อยดีหน่อย คุณลิตชอบไหมคะ”

“ดีค่ะ” สีหน้าชายหนุ่มเริ่มจะสดใสขึ้นมาบ้าง

เธอหาเรื่องมาพูดคุย มันไม่ได้มีเนื้อหาสาระอะไร แต่ก็ทำให้เขา สบายใจขึ้น

ครีมนอกครีมใจขึ้นมา เธอก็ลุกขึ้นชักชวน

“เดินรำกัน”

ชายหนุ่มพุงกายจะลุกขึ้นแล้วก็กลับนั่งลงตามเดิม หญิงสาว หัวเราะ ก้มลงไปกึ่งโอบกึ่งจูตให้ร่างใหญ่ลุกขึ้น

“ลุกไม่ไหวหรือคะ เมาใช่ไหมคะ”

“เมา.....” ชายหนุ่มยอมรับเจือหัวเราะ

เธอดึงเขาให้ลุกขึ้น ร่างสูงโซเซเล็กน้อยจนร่างบางๆ ต้องเข้า รับน้ำหนักไว้อย่างเต็มที่ แต่ดูเหมือนมันจะเป็นที่ถูกต้องของทั้งสองฝ่าย เสียงหัวเราะทุ้มๆ เริ่มประสานกับเสียงหัวเราะใสๆ เธอทำให้เขาเบิก บานขึ้น

เพลงจังหวะช้า ร่างสวยที่สวมส่วนเบียดเข้าหาร่างสูงและอีกฝ่ายก็ ไม่ขัดขืนปฏิเสธ

“รักไม่ชอบเต้นรำกับใครมากไปกว่าเต้นกับคุณลิต”

“จริงหรือคะ”

“จริงค่ะ..... คุณลิตไม่เชื่อใช่ไหม”

“ผมคงไม่สำคัญถึงขนาดนั้นมั้ง”

“แหม ถ้าไม่สำคัญ รักจะมาอยู่ตรงนี้หรือ”

ชายหนุ่มได้แต่แหบคางกับสีระของอีกฝ่าย

“คุณลิตคะ... คุณลิตเห็นรักเป็นคนยังไง” เสียงถาม พอไม่ได้ คำตอบหญิงสาวก็เอนศีรษะไปข้างหลัง ถามอย่างคาดคั้น “บอกหน่อย ชิคะ รักอยากรู้”

ใบหน้าแดงนัยน์ตาจ๋าเพราะฤทธิ์เหล้ามองอย่างครุ่นคิด

“คุณรักเป็นคนสวย มีชีวิตชีวา เก่ง กล้า แล้วก็น่ารัก”

“น่ารักด้วย... แต่คุณก็ไม่ได้รัก... ใช่ไหมล่ะคะ”

“ดีหรือ ถ้าผมจะเที่ยวรักใครต่อใครง่าย ๆ”

“แต่คุณก็รักแล้วละ ใช่ไหมคะ ถึงได้มีเรื่องจนต้องนั่งกินเหล้า แบบนี้”

ชายหนุ่มไม่ตอบ

“คุณรักใครอยู่คะ...คุณลิต” เสียงถามอดอ้อน “บอกหน่อย ชิคะ รักอยากจะรู้”

“อย่ารู้เลย... ถึงยังไงมันก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้.....”

“เป็นไปได้เพราะอะไรคะ”

“เขาไม่ได้รักผม... หรือถึงจะรัก เขาก็มาอยู่กับผมไม่ได้”

เธอเลิกคิ้ว อยากจะรู้ว่าเขาพูดถึงใคร “ทำไมล่ะคะ”

“มันมีเหตุผล.....”

“เหตุผลอะไรคะ”

ชายหนุ่มนั่งก่อนจะพูดเสียงขึ้น “ผมไม่อยากจะพูดถึง อย่า พูดถึงอีกเลยดีกว่า”

พอรีดเริ่มเรื่องที่ยากจะออกมาไม่ได้ หญิงสาวก็ทอดถอนใจ “โลกโหดร้ายเสมอ มีคนไม่มากหรอกค่ะที่สมหวังเรื่องความรัก รักเห็นใจคุณลิต รักเองก็เคยเจ็บปวด รู้ดีว่ามันทรمانอย่างไร”

ร่างอวบที่สวมส่วนยังเบียดแนบชิด และวงแขนของอีกฝ่ายก็กอด ตอบสนอง เพลงหวานยังดังเรื่อย ต่างปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่าง เนิ่นนานในสัมผัสที่อบอุ่น

“คุณลิตคะ.....” เธอเงยหน้าขึ้นมาหาเขา ประกายตาอ่อนโยน
จ๋าไปด้วยความรู้สึก “อย่าเสียใจไปเลยนะคะ รักอยู่กับคุณ
ถ้าทำได้ก็จะขอแบ่งปันความทุกข์ทรมานของคุณมาร่วมเจ็บด้วย”

ดวงตาในสีหน้าหม่นหมองบอกความรู้สึกหวั่นไหว ความวาบวาม
รัญจวนที่ค่อยๆ ก่อตัวได้ปะทุขึ้นจนถึงระดับไร้การควบคุม ความเจ็บปวด
สิ้นหวัง ดูเหมือนจะถูกชดเชยด้วยความเห็นอกเห็นใจที่อีกฝ่ายหนึ่งหยิบยื่น
ให้ หญิงสาวเขย่งกายรั้งลำคอของชายหนุ่มลงมาหา แล้วเธอก็รู้สึกถึง
ลำแขนแข็งแรงที่กอดตระกองรอบแผ่นหลังที่ได้กระชับรัดขึ้น เขาก็ลงมา
มาหาแล้วจูบปากสวยที่เผยอรับอย่างดูดีเต็ม.....

สมรักตะแคงกายมองดูชายหนุ่มด้วยความรู้สึกอิมเมจ.....
ในบัดนี้เธอได้ก้าวเข้ามาสู่จุดแห่งความสมหวังแล้ว เธอได้เข้ามา
เป็นของเธอ..... อย่างน้อยก็ในช่วงเวลาหนึ่ง

เธอนึกถึงเพ็ญระพีแล้วก็อยากจะหัวเราะออกมา เพ็ญระพีจะว่า
อย่างไรนะ ถ้ารู้ว่าเธอและเขาได้ก้าวเข้ามาถึงความสัมพันธ์ใกล้ชิดเพียงนี้
เพ็ญระพีจะต้องเจ็บปวดหัวใจอย่างแน่นอน

เมื่อแรกๆ ที่ได้รู้จัก เพ็ญระพีทำราวกับว่าชลิตนั้นถูกพรหมลิขิต
ส่งมาสำหรับตนเอง ถึงกับยอมเลิกกับคมกริช เพื่อที่จะได้ใกล้ชิดกับชลิต
เวลานั้นสมรักก็มีวิโรจน์อยู่แล้ว จึงได้แต่เอออตามเพื่อน แต่ยังคงอยู่ใกล้
สมรักก็ยังถูกใจชายหนุ่มคนนี้ ยิ่งเห็นเพ็ญระพีแสดงความเป็นเจ้าข้าว
เจ้าของ เธอก็ยิ่งเกิดจิตวิมานะที่จะช่วงชิงเข้ามา.....

และเธอก็ทำได้แล้ว

หญิงสาวมองดูใบหน้าสะอาดสะอ้านที่หลับสนิทอย่างพึงใจ เขา
ช่างเป็นชายชาติตรีผู้มีคุณสมบัติครบถ้วน รูปร่างหน้าตา สติปัญญาและ
ฐานะ สัมผัสและบทรักของเขายิ่งต้องใจเธอ

สมรักลุ่มมือไปบนแผ่นอกกว้าง อดสงสัยไม่ได้ เขารักใครอยู่นะ
ใครกันที่เขารักแล้วอยู่ด้วยกันไม่ได้

ชายหนุ่มอยู่ในอาการหลับไหล แม้กระนั้นก็ยังจับมือเธอไว้

“เอมมี.....” เสียงทุ้มพึมพำละเมอ

“อะไรนะคะ” เธอถาม ไม่แน่ใจว่าตนได้ยินอะไร

ไม่มีคำตอบ เธอจึงยื่นหน้าเข้าไปจนใกล้ “คุณลิตว่าอะไรนะคะ...”
อีกฝ่ายได้แต่หลับไหลไปในนิทรานอนยาวนาน.....

“ไม่ได้พบพี่ลิตตั้งนานแล้วนะคะ”

คำพูดของอริยา สะกิดให้ทุกคนในที่นั้นขยับกาย ท่าทีเป็นทุกข์
เป็นร้อนของเธอทำให้คุณอรอนงค์เลิกคิ้วอย่างฉงน

“แล้วยังไงจะ หนูอยากให้เข้ามาหรือ”

“อยากซีคะ..... พี่ลิตดีออก อะฮ้อบ...ฮ้อบ”

“แน่ใจหรือว่าดี” คมกริชดึงด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“แน่ใจคะ...” เธอหันไปขอแรงหนุน “จริงไหม พี่เอม”

เอมอมรได้แต่หนึ่งสีหน้าสลดเจื่อนจางคล้ายมีความในใจ คมกริช
จับตามอง ท่าทีสนิทสนมของชายหนุ่มคนนั้นทำให้เขานึกระแวง
บางครั้งท่าทีเธอดูผิดปรกติ เขายังไม่พอใจและระแวงสิ่งที่เห็นในครั้งที่
เขากลับมากับอริยาในเวลาค่าแล้วพบเอมอมรอยู่กับชลิตตามลำพังสองคน
‘ผมแค่ผ่านมาก็เลยแหวะทักทาย.....’ มีแต่อริยาที่เชื่อคำพูดนั้น
คนทั้งสองปกปิดอะไรไว้.....

“ไม่รู้ซี” หญิงสาวพูดอ่อยๆ

“แล้วพี่เพ็ญว่ายังไงคะ” อริยาหันมาถามญาติสาว ผู้ซึ่งได้กลายเป็น
มาเป็นแขกประจำบ้านไปในระยะหลังๆ นี้ เพ็ญระพีมาหา มาคุย มาเล่า
และส่วนใหญ่ของเรื่องสนทนา ก็มักจะเป็นเรื่องของสมรักและชลิต

‘แม้รักเขาเที่ยวได้คุยกับใคร ๆ ว่า.....’ หญิงสาวมักจะพูด
ประโยคนี้ เอมอมรฟังแล้วเจ็บลึก ถูกตอกย้ำให้รับรู้ถึงความสัมพันธ์
ระหว่างคนทั้งสอง ได้แต่หวังว่า ความรู้สึกของเธอจะดีขึ้นหลังจากเวลา
ผ่านไป

เพ็ญระพีไหวไหวใกล้กับคำถามของผู้มีศักดิ์เป็นน้อง “คุณชลิตก็ดี
อยู่หรอกนะ แต่ว่าออกจะมีความเป็นผู้ชายนิสัยเสียมากเกินไปสักหน่อย”

“เป็นยังไงครับเพ็ญ ที่ว่ามีความเป็นผู้ชายนิสัยเสียมากเกินไป”
คมกริชถาม

“ก็เจ้าชู้ รักไม่เลือกไงคะ” น้ำเสียงเธอยังเจือความขุ่นเคือง
“เพราะอย่างนั้น ถึงคบกับเพ็ญไม่ได้”

“หรือคะ... เออ... แล้วพี่ลิตเขาชอบพี่รักจริงๆ นะหรือคะ”

“ก็คงนั่นมัง แม่คนนั้นเขาสวย แล้วก็ร่ารวยมากนี่ ยิ่งกว่านั้น
ยังใจกล้าหน้าด้าน ง่าย... อย่างนั้นใครจะไม่ชอบ” เธอเน้นสัมผัสเสียง
คำว่า “ง่าย” ทำให้คนอื่น ๆ มองหน้ากันเพราะเข้าใจอารมณ์ที่แอบแฝง

“แต่ผู้ชายไม่ใช่จะชอบอะไรที่ง่าย ๆ ไปซะหมดนะครับ” คมกริช
ดึง “ยิ่งยากซิดี รู้สึกว่ามีคุณค่า”

สีหน้าของเพ็ญระพีเจื่อนไปนิดหนึ่ง เธอฝันหัวเราะ

“นั่นซีนะคะ”

“อะอยากจะให้พี่ลิตมาหาเราบ้างจังเลย” อริยาบ่นต่อไป
“อะกับพี่ลิตคุยกันถูกคอ พี่ลิตคุยสนุกนะคะแม่” เธอหันมามารดา
“หรือจะ.....”

คุณอรอนงค์ครุ่นคิด เคยเข้าใจว่าชลิตมาชอบเอมอมรถึงกับ
เตือนเขาว่าเอมอมรมีคู่มั่นอยู่แล้ว แต่หากความจริงปรากฏออกมาว่า
เขามาชอบอริยา เธอก็จะยินดียิ่ง ความจริงอริยาดูเด็กเกินไป
สำหรับชลิต รูปโฉมเป็นรองพี่สาว แต่ก็มีความน่ารักน่าเอ็นดู ทั้งยัง
แจ่มใสร่าเริงผิตกับเอมอมรซึ่งดูเจียบเคร่งขรึม เก็บเนื้อเก็บตัวไม่ยอมสูงส่ง
กับใคร

“จันท่าไมอะไม่ชวนเขามาบ้านเราเล่าจ๊ะ”

“แม่คะ...” เอมอมรขัดทันที “เอมว่าอย่าดีกว่า...”

“ทำไม่ล่ะลูก ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย บ้านเราแขกหรือเยอะแยะ
เพิ่มคุณชลิตอีกคนเดี๋ยวจะเป็นอะไรไป”

“แต่เอมไม่ยอมให้เขามายุ่งเกี่ยวกับพวกเรา”

“อ้าว ทำไม่ล่ะ พี่เอมไม่ชอบพี่ชลิตหรือหรือ” น้องสาว
ถามอย่างแปลกใจ พูดต่อไปว่า “แต่พี่ชลิตเขาชอบพี่เอมมากนะคะ”
เอมอมรนิ่งอึ้งไม่กล้าสบตาใคร เพ็ญระพีถามอย่างสนใจว่า
“อะรู้ได้ยังไง”

“พี่ชลิตบอกอะ” เด็กสาวตอบโดยซื่อ

“โอ้โห...” เจ้าเธอทำตาโต หัวเราะมีนัย

“แหม เรื่องธรรมดาออกนะพี่เพ็ญ คนเราชอบกันอย่างบริสุทธิ์ใจ
ได้นี้คะ อย่างพี่คมนี่ยังไง”

เพ็ญระพีหันไปยิ้มแบบหยิกแกมเย้าหยอกถามชายหนุ่มผู้ซึ่งนั่ง
หน้าขรึม “บริสุทธิ์ใจหรือเปล่าคะ พี่คม”

“แน่ละ สำหรับตัวผมเองนะ” เขาว่า “แต่คนอื่นผมไม่รู้”

“เรียกว่าเอาตัวรอดไปคนเดียว” เพ็ญระพีทำเสียงเหมือนขบขัน
หันมาพูดกับอริยา “พี่จะบอกอะไรให้นะ น้องอะ ถ้าผู้ชายพูดว่าเขา
บริสุทธิ์ใจ นั่นหมายความว่าเขาโกหก”

“เออ” คุณอรอนงค์หัวเราะ “แล้วที่นี้คมกริชจะว่ายังไงล่ะจ๊ะ”

“ไม่ว่าครับผม” เขาตอบยิ้มๆ

.....

ชลิตรู้สึกแปลกใจที่จู่ๆ อริยาก็โทรศัพท์มานัดหมายแล้วมาหาเขา
ถึงที่ทำงาน เธอมากับเพื่อน ซึ่งต่างก็แต่งเครื่องแบบน้องใหม่ของ
มหาวิทยาลัยเหมือนกัน

“เห็นพี่ลิตหายไปก็เลยมาเยี่ยมคะ พี่ลิตไม่ว่างเลยหรือคะ
ไม่ได้ไปบ้านอะตั้งนานแล้ว”

“เปล่าครับ พี่ว่าง แล้วก็นึกถึงอยู่เสมอ” เขาตอบยิ้มๆ แฝง
ความเคร่งขรึม ใจนึกไปถึงพี่สาวขอเธอ “แต่ที่ไม่ไปเพราะว่ามีคนเขา
ไม่ยอมให้ไป”

“ใครคะ” เด็กสาวถามอย่างแปลกใจ

“คุณเอมไงครับ...” เขาตอบ รู้สึกเจ็บปวดลึกๆ

“หรือคะ... เอ... พี่เอมนี่แปลกจัง ทำไมจู่ๆ ก็ทำเหมือนไม่ชอบพี่ลิต
ขึ้นมาเฉยๆ”

“ทำไมอะพูดว่าเอมทำเหมือนไม่ชอบพี่”

“ก็พออะพูดถึงพี่ลิตที่ไร เขาเป็นต้องขัดทุกที เมื่อวานคุณแม่
บอกให้ชวนพี่ลิตไปบ้าน เขาก็บอกว่าไม่ยอมให้พี่ลิตมา”

“คงจะเห็นว่าพี่แยมมากกระมัง” น้ำเสียงเขาขมขื่น

“แหม... อะว่าพี่ลิต ดืออก”

“นั่นชคครับ พี่ก็ว่านั่น” เสียงพูดเหมือนจะให้ขำ อีกฝ่ายหัวเราะ

“พี่ลิตคะ ถ้าว่างละก็ไปบ้านอะนะ ชวนพี่รักไปด้วยก็ได้”

“ทำไมพี่จะต้องชวนคุณรักไปด้วยล่ะครับ” ชายหนุ่มเลิกคิ้ว

“ก็เห็นพี่เพ็ญมาแล้วเรื่องพี่ลิตกับพี่รักบ่อยๆ แล้วจริงหรือเปล่าคะ
ที่พี่ลิตอยู่กับพี่รักทุกวัน”

เขานิ่งไป ไซ้ เขาอยู่กับสมรักแทบจะทุกวัน เขาหวังจะ
ลืมนใครอีกคนหนึ่งให้ได้ แต่เขาจะยอมรับได้อย่างไร เขากลัวว่า
มันจะล่วงรู้ไปถึงคนๆ นั้น

“พี่อยู่ไปเรื่อยๆ ตามประสานเหงา... กับใครก็ได้ ไม่มีอะไรเป็น
พิเศษ”

“พี่ลิตเหงาหรือคะ” สาวน้อยถามอย่างเห็นใจ “ถ้าเหงาไปบ้าน
อะนะคะ พี่เพ็ญก็ไปบ่อย เขาคงอยากคืนดีกับพี่คม ตอนจะกลับก็ให้
พี่คมไปส่งทุกที”

“ถ้าเพ็ญคืนดีกับคมกริชได้ก็ดีนะซี”

“คะ ดี พี่เอมก็ว่าอย่างนั้น แต่เขาเป็นห่วงพี่คมกลัวว่าพี่เพ็ญ
จะทิ้งอีกถ้าได้พบคนใหม่ที่ถูกใจ”

“คนเขาเห็นใจกันอยู่” น้ำเสียงเข้มเจือประชด

อริยาจับความผิตปรกติได้ รีบแก้ตัวแทน “เห็นใจ... แต่ว่าไม่ได้
รักนะคะ พี่เอมไม่รักใคร่หรือ เขารักแต่พี่ลิตหา คู่หมั้นของเขาคนเดียว”

คำพูดซื่อๆ ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บปวดเข้าไปถึงหัวใจ.....